



Slavnostní číslo školního časopisu k 80 . výročí vzniku naší republiky.

Sestaveno z prací žáků ZŠ Vidče

Výsledková listina soutěže žáků ZŠ ve Vidči,
která byla vyhlášena na počest 80. výročí
vzniku naší republiky - 28.října 1918: NAŠE OBEC

LITERÁRNÍ ČÁST

1. kategorie / 1.-3. tř./:

- | | |
|------------------------------|------------|
| 1. Markéta Pernická, 3. tř. | "Sluníčko" |
| 2. Veronika Lacinová, 3. tř. | "U nás" |
| 3. Zdeněk Křenek, 2. tř. | "Drak" |

2. kategorie / 4.-6. tř./:

- | | |
|---------------------------|---------------------|
| 1. Lenka Švecová, 4. tř. | "Minulost stařenky" |
| 2. Iveta Holišová, 4. tř. | "Podzim" |
| 3. Ondřej Heryán, 6. tř. | "U nás v šatně" |

3. kategorie / 7.-9. tř./:

- | | |
|------------------------------|-----------------------------|
| 1. Lenka Hutýrová, 8. tř. | "Velká města sluneční s." |
| 2. Daniela Šimčíková, 8. tř. | "Dojmy" |
| 3. Hana Neřádová, 7. tř. | "Jak videčtí bourali školu" |

VÝTVARNÁ ČÁST

1. kategorie: 1. Ondřej Kadlubiec, 2. tř.

2. Ondřej Hromada, 3. tř.
3. Monika Šoukalová, 2. tř.

2. kategorie: 1. Petra Hromadová, 6. tř.

2. Kateřina Kolíbalová, 4. tř.
3. Veronika Kulišťáková, 4. tř.

3. kategorie: 1. Lenka Hutýrová, 8. tř.

2. Štěpánka Jurčová, 8. tř.
3. Jan Jurča, 7. tř.

Všechny práce dětí byly opravdu pěkné. Ne všichni však mohou být oceněni. S některými z ostatních prací se můžete seznámit na stránkách tohoto časopisu, s jinými pak v galerii školy.

Z VYPRÁVĚNÍ BABIČKY

Mám dvě babičky. Strašně ráda si s nimi povídám a vždycky se něco nového dovím.

Jednou jsme jen tak seděli s jednou z nich a začalo se mluvit o jménech. Proč se lidem dávají a jaký mají význam. Babička nám napřed vysvětlila naše jména a pak jsme se začali ptát na naše rodiče.

Můj taťka se jmenuje Tomáš a strýc je Aleš. Tak jsem se zeptala, proč oba bratři dostali taková jména. A babička začala vyprávět.

"Když jsme byli s dědou ještě mladí, vymýšleli jsme si různá jména pro své děti. Dědova rodina si velmi vážila Tomáše Garrigua Masaryka." A tak se dohodli s dědou, že se jejich první syn bude jmenovat Tomáš a druhý dostane jméno po slavném malíři.

Byli jsme zvědaví, kdo vlastně Masaryk byl. Babička nám řekla, že to byl velice významný pán, neobyčejně vzdělaný a pracovitý člověk, který byl zakladatelem našeho samostatného státu, Československa. Když se mu dílo podařilo, byl už vlastně dědeček, ale jednal velice zodpovědně a stal se prezidentem naší republiky. Babička nám také slíbila, že nám ukáže některé obrázky, kde byl Masaryk, a řekla, že nám ukáže jeho sochu. Když jsme pak jeli do hudební školy, babička nás dovedla ještě na staré rožnovské náměstí, kde stála socha T. G. Masaryka. Sochu jsme si dobře prohlédli a zdálo se nám, že stejně si prohlíží Masaryk i nás. Jeho přísný pohled se nám moc nelíbil.

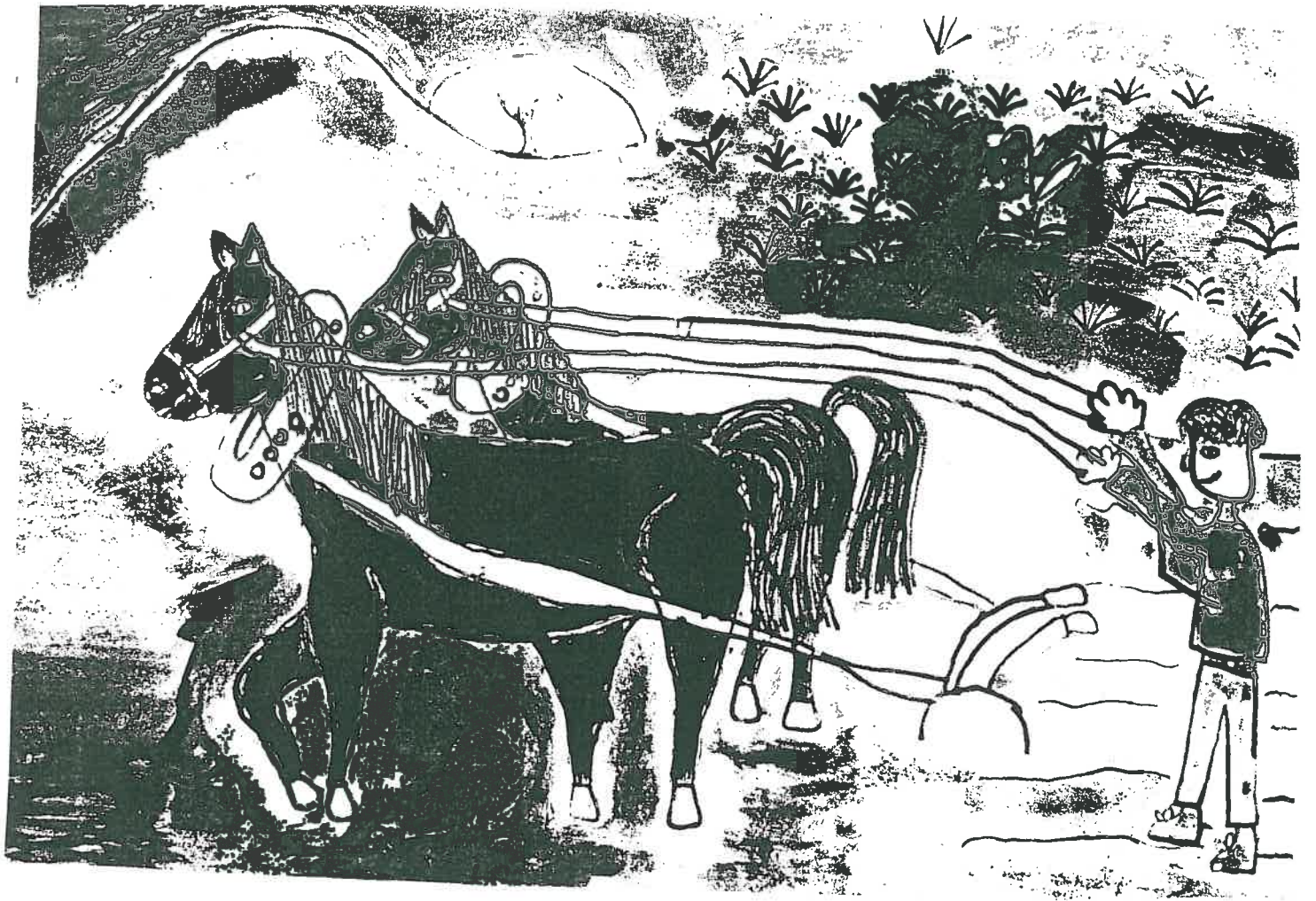
Tenkrát jsme byli ještě malí a moc jsme nechápali, co je samostatný stát. Teď už to ale vím. Naše republika letos slaví 80. výročí svého vzniku. Bude to jistě 28. říjen 1998.

Lucie Švajdová, 5.tř.

PETR

Byl jeden Petr,
ten oblékl si svetr.
Na svetr bundičku,
na hlavu čepičku.
Nasadil botičky-
hurá do školičky.

Šárka Večeřová, 2.tř.



Kateřina Kolíbalová, 4.tř.



Veronika Kulišřáková, 4.tř.

MINULOST STAŘENKY VALOVĚ

Bylo jich sedm sourozenců. Měli se všichni rádi. U sousedů Martinátů bylo taky hodně dětí. Tak se všichni spřátelili a vymýšleli všelijaké hry. Bylo jim veselo.

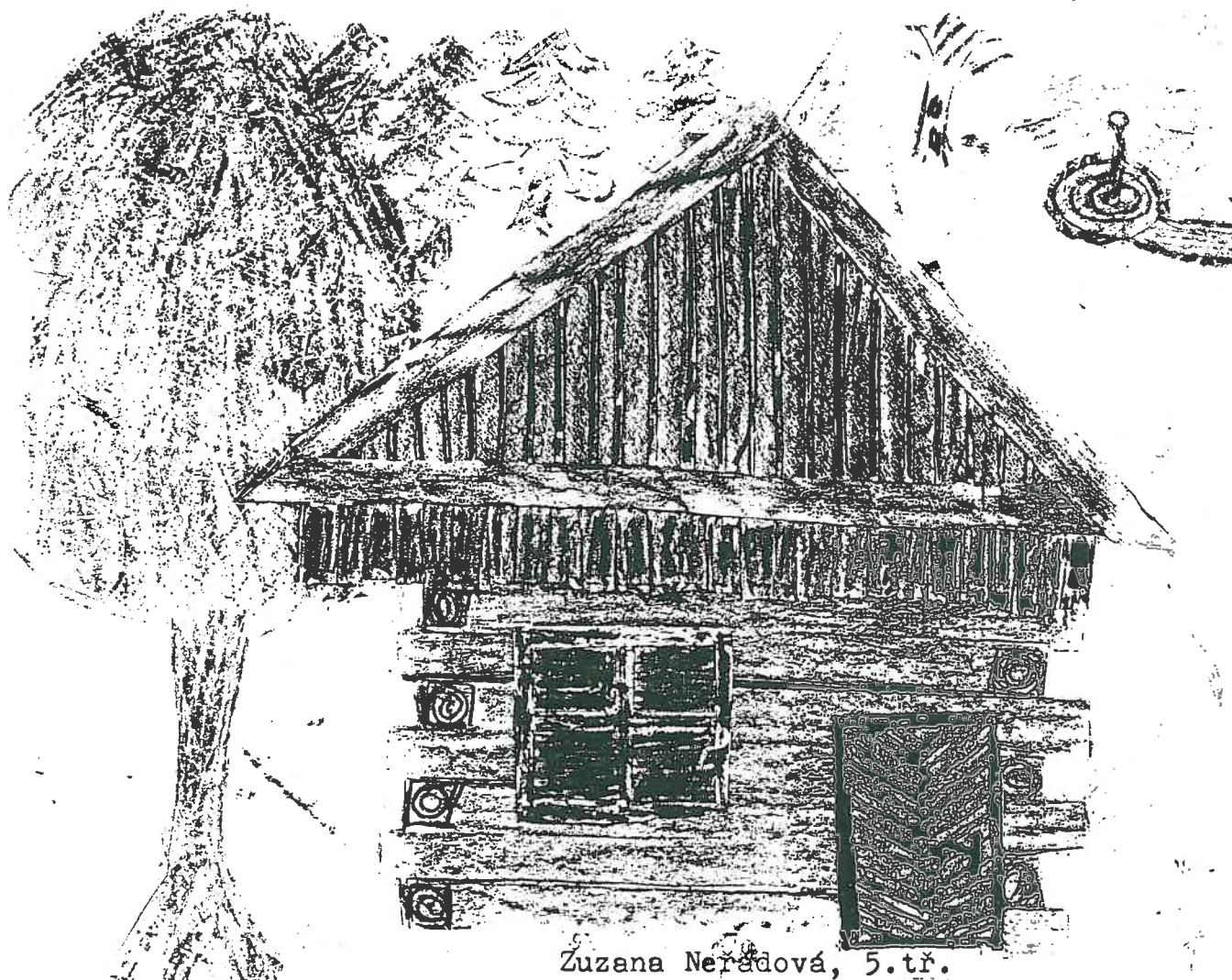
Rodiče stařenky měli obchod, a když stařenka chodila do školy, tak nosila panu faráři Pozbýlovi rohlíky na snídani. A pokaždé, když donesla, dal jí rohlík, což jí bylo vzácné. Pan farář byl hodný, rozdával chudým. Ale ve škole v náboženství byl přísný. Když stařenka neposlouchala, pak ji potrestal a nebral žádné ohledy, že mu nosila rohlíky.

Když chodila do školy, říkala, že měla ráda 28. říjen. U lípek svobody stařenka přednášela: " Vlaje prapor, vlaje, do českého kraje."

Pak se těšila na Vánoce. Pan učitel je učil vánoční písničku: " Vánoce, Vánoce, skoro-li budete, jednom ku radosti, druhým ku žalosti svým časem přijdete." Říkala, že byla ta dojemná písnička až k pláči. Na Štědrý večer seděli všichni u stromečka a těšili se na Ježíška.

Teď je stařence 85 let a ráda vzpomíná na své dětství.

Lenka Švecová, 4.tř.



Zuzana Nerádová, 5.tř.

VIDČE roku 3859

"Rychle zapni prosím ten Imfatorker!"

Click a na stěně se objevilo červené kolečko napojené na různobarevné drátky. Z reproduktorů se ozval kovový hlas: "Prosím zadejte svá hesla." K Isce a Torrymu přijely dvě koule s otvory pro hesla. Byl to prstový detektor pro dvacet tisíc hesel. Po zadání hesla odpluly koule elegantně zpátky. Imfatorker se ozval znovu se svou novou instrukcí: "Nasaďte si brýle pro virtuální vidění. Přejeme příjemnou zábavu." A zmlkl. Brýle se obtáhly kolem očí jako neprůhledná páska a uvnitř naskočil obraz. Vysílání mohlo začít.

Před očima jim nastartovala kometa, zamířila k planetě, kde bylo město, o němž se mělo hovořit, a na jeho území vybuchla. Tentokrát byla onou planetou mateřská planeta Země.

"Dobrý den, vážení diváci, vítám vás v našem hvězdném vysílání o největších městech vesmíru. Dnes vás seznámím s největším z nich. S městem s bohatou historií a plným zvláštností. Myslím, že mi dáte za pravdu, že jím opravdu je jen jedno. Ano, dnes uvidíte rozvoj a vznik největšího velkoměsta mezi velkoměsty - velkoměsta VIDČE."

Iska měla co dělat, aby se nerozesmála. Kiri Daston nebyl vhodný pro dojemné začátky, připomínal spíš Quasimoda než důstojného člověka. A řečníka. Mezitím už byl Kiri odsunut do pozadí, před očima běžely staré filmy a byl slyšet Kirův mocný hlas:

"První zmínku o městu máme z roku 1400 n.l., kdy zde byla malá vesnička známa prakticky jen pro její obyvatele a okolní vsi. Proslavila se až po dlouhé době po roce 2000. Tehdy byla vynalezena ona podivná hmota, jež změnila celý svět a dopomohla ke kolonizaci většiny planet sluneční soustavy. Na vynálezu společně pracovali bývalí spolužáci a absolventi vysokých škol: Ester Benešová, Daniela Šimčíková, Lenka HutYROVÁ, Ráchel Kopecká, Jiří Mikulenka, Milan Drda a Michal Kramoliš. Tito lidé společně vyrobili víceúčelovou hmotu pod názvem Biologickomikrobiorální extrakt. Nyní je používána v medicíně, planetární kosmonautice, ve vědách přírodních, fyzikálních, chemických, dějinných... Její využití je opravdu obrovské. Není tedy divu, že popularita tehdejší vsi stoupala. Již po založení první továrny se rozrostla neuvěřitelně rychle na největší město okresu a bylo třeba připojit k němu i tehdejší Rožnov p.R. a sousední vesnice Střítež, Zubří a Zašovou. Ale město Vidče nepřestalo růst.

Hosté z celého světa chtěli vidět proslulé továrny. Po r. 2100 již bylo město jedno z největších na světě. Lidi zaujaly i vynálezy Henryho Ronda, jenž z extraktu vytvořil ponorku, jež se mohla potopit do libovolné hloubky. Či MUDR. Anny Jérové, která z ní dokázala vyrobit kloubní maz.

Roku 2520 byl vypuštěn raketoplán Mars, který měl místo obyčejného paliva v nádržích roztok této hmoty smíchané se rtutí a letěl dvakrát rychleji než byla rychlost světla. O dva roky později počali lidé kolonizovat Mars."

Mezi tímto proslovem běžely různé filmy z dávné historie tehdejšího světa.

"Město již dosáhlo označení velkoměsta a zabíralo celé Vsetínsko, Olomoucko a Jičínsko. Byly tu vystavěny obrovské přírodní parky a neuvěřitelně velké čističky vod a vzduchu pro zachování původního a čistého prostředí.

Roku 2880 již byly zkolonizovány všechny dostupné planety sluneční soustavy. A ještě v tomtéž roce byly zrušeny veškeré státy světa a byla vytvořena Sluneční UNIE, což byla jedna z největších dějinných kapitol lidstva.

R. 3129 byly ve Vidči dostavěny největší letiště pro letadla a současně i největší přistávací rampy na světě pro nákladní, cestovní osobní a pokusné raketoplány.

R. 3500 bylo Vidče velké jako jeho dávná republika, žilo v něm přes 100 000 000 dospělých a 50 000 000 dětí. Později v roce 3563 byly v jeho automobilkách vynalezeny první Atosdrony, tehdy známější pod jménem létající nebo vznášející se automobily. Cesty vedly nad městem a dole byly pouze pěší a cyklistické zóny.

Dnes již po více než 1800 letech nám to připadá absurdní, ale tehdy to vše znamenalo obrovský zlom v životě všech lidí. Biologicko-mikrobiorální extrakt změnil životy všech lidí na zemi a zasloužil se o mír na světě a absolutní demokracii. Dnes bychom bez něj nedokázali žít. A přesto někdo tak žít musel, aby rozjel celou tu tisíciletou akci.

Děkuji za pozornost a dobrou noc."

Klik cvak, tik a bylo ticho. Po všech slovech si oba dva připadali zcela bezvýznamní. Tehdy ještě nevěděli, jak moc toho oba pro svět a vesmír v budoucnu udělají.

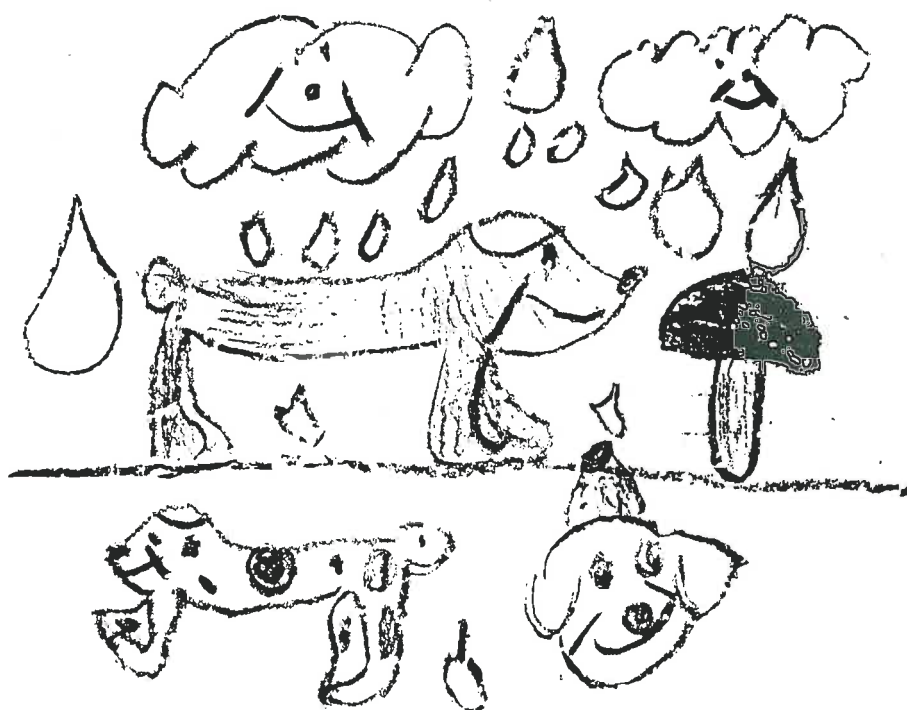
Lenka Hutýrová, 8.tř.



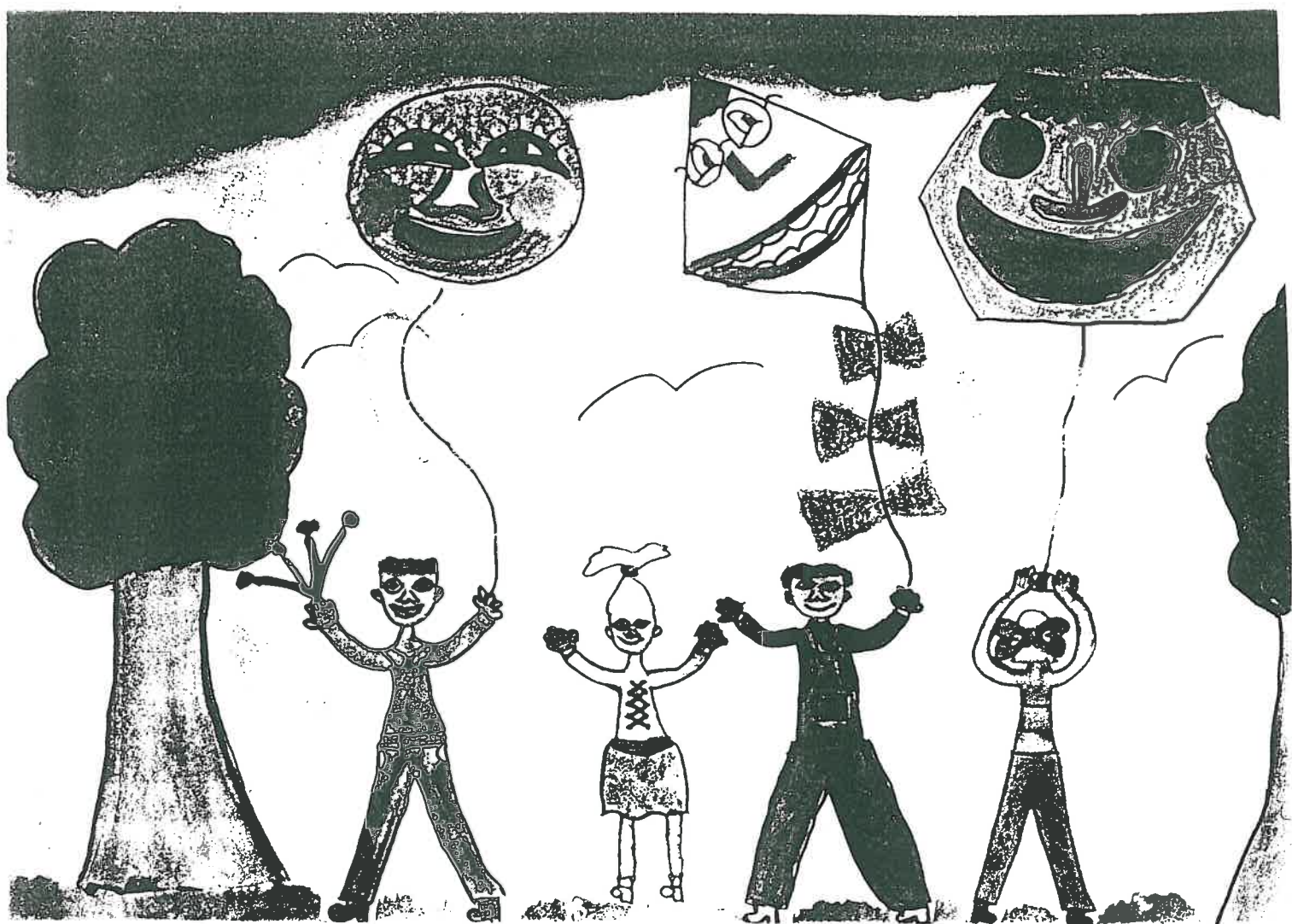
Hana Hromadová, 4.tř.



Ondřej Kadlubiec, 2.tř.



Petra Mičkalová, 1.tř.



Lucie Mikulenková, 6.tř.

PODZIM

Sluníčko se schová za mráček,
kapka ke kapce se přidává,
ve vzduchu smutně lítá můj dráček,
chladivý podzim nastává.

Brzy opadne poslední stromu list,
všude budou samé bláta a kaluže,
sklizená jablíčka budeme jíst,
v trávě kotouly nikdo z nás válet nemůže.

Iveta Holišová, 4.tř.

HRADISKO

Rožnov žije z náměstí,
Hradisko však jen z pověstí.

Třeba o Kunovi a jeho ženě,
o loupeživých rytířích.
Teď tu však leží opuštěně
a snad ho tíží lidský hřích.

Vždyť kdysi stával velký, hrdý,
a na poddané vrhal strach.
Snad kdysi býval nedobytný, tvrdý,
dnes rozpadá se v prach.

Teď pomalu v porostu mizí
i jeho hrdost je nám cizí.
O slávě své může jen snít,
a přece stačí jen a jen chtít.

Lenka Hutýrová, 8.tř.

ZVONIČKA

V téhle krátké básničce
je příběh o naší zvoničce.
Nejdřív stála u hospody,
ale tam ji nechtěli,
za videčský kostel tedy
ji později stavěli.
Tam spočívá do dneška,
tiše osud svůj snáší,
ta malebná zvonička,
symbol Vidče, obce naší.

Daniela Šimčíková, 8.tř.

U NÁS V ŠATNĚ

U nás v šatně videčské školy se stalo něco neslýchaného.

Jednou jsem tam pospíchal, protože jsem musel jít k zubaři. Naráz jsem uslyšel povídání: "Pojď si zahrát fotbal, tam v koutě je pářrek, už jsem i rozcvičená." "Tak jo, ale kdo bude rozhodčí?" "Třeba támhle ta bota." Ta bota s tím samozřejmě souhlasila, a tak začaly hrát, ale hrály i jiné boty, třeba modrá, růžová, zelená a další. V bráně na jedné straně stála černá bota Adidas. Modrá bota Dandic volala na černou botu Nike: "Přihraj!" Černá bota Nike přihrála a modrá bota dala gól!

Podíval jsem se na hodinky. Musím si pospíšet. Naráz boty naskákaly zpět do regálů a já měl skvělý pocit, že jsem jediný, kdo viděl botový fotbal.

Ondřej Heryán, 6.tř.



Petra Hromadová, 6.tř.

DOJMY

Škola ve Vidči se opět přizpůsobuje na docházku žáků a na rušno ve třídách.

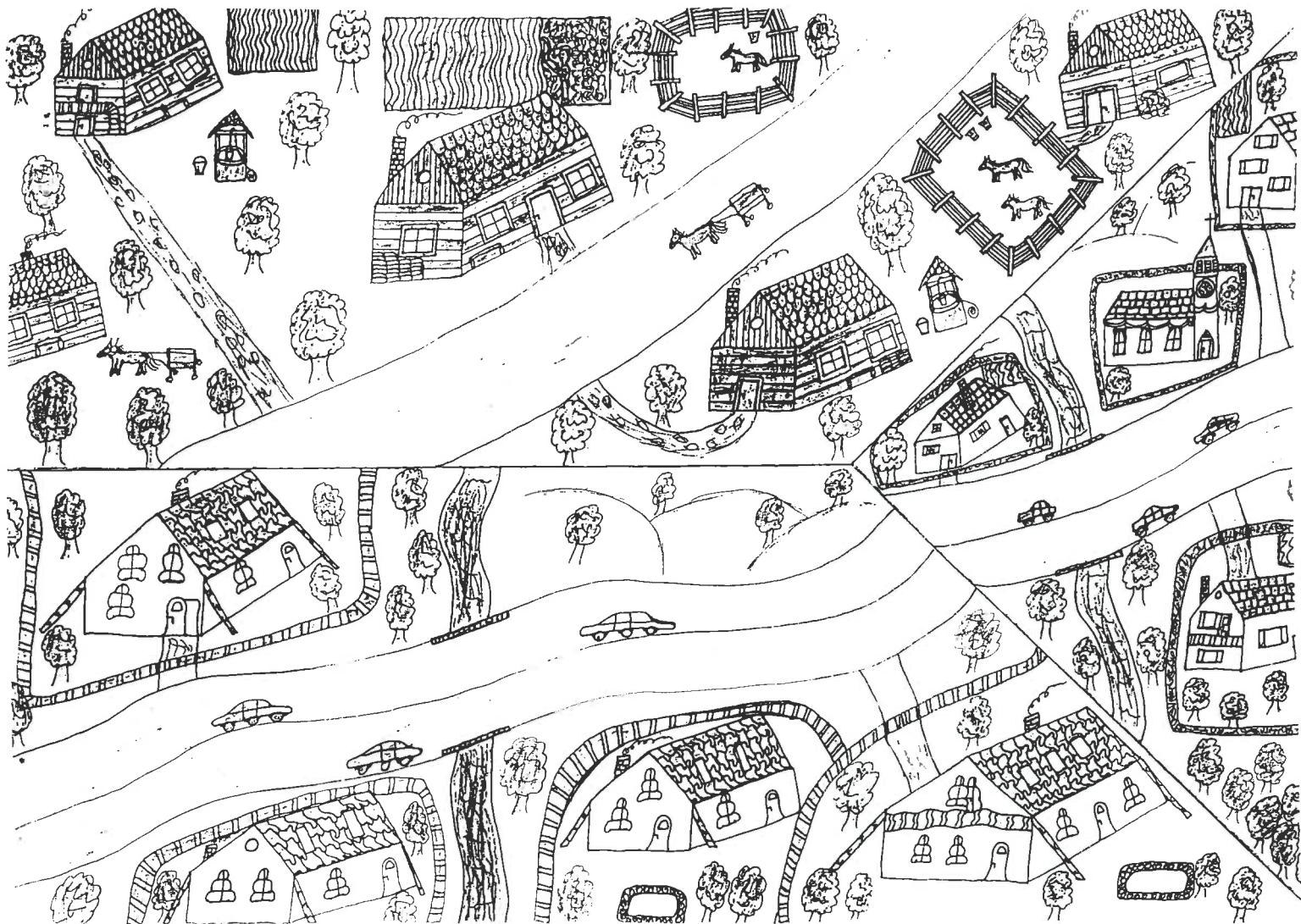
I já si pomalu zvykám na Vidče, které jsem dva měsíce viděla jen velmi málo. Ale vše je při starém. Zvonička stojí zastrčeně za kostelem, Maretka a Havránek tečou na stejných místech stejným směrem, obchody i ostatní budovy včetně školy se téměř nezměnily. Jenom příroda je unavenější. Květin na zahradách pomalu ubývá a ani stromy nejsou tak svěží, jak bývaly ještě před nedávnem. Pomalu se začínou česat jablka a sadit česnek.

Když se ráno vydám na cestu do školy, není zrovna nejlepší počasí. Je hodně bahna a občas prší. Jakmile vyjdu na kopec, ze kterého je vždy hezky vidět na kopec jiný i na Vidče, naskytne se mi nádherný pohled. Údolí je celé ponořeno do mlhy, vyčnívají některé stromy, vyšší budovy a samozřejmě věž kostela. Zdá se mi, jako by obec ani nežila, vše je tiché a zahalené v bílém oblaku. Ale to se mi opravdu jen zdá, protože jak sejdu dolů, uslyším auta, později hučení Maretky a uvidím děti a obyvatele Vidče na cestě do školy nebo do práce.

Tento den máme hodinu volna, a protože neprší, jdeme se s kamarádkou projít ven. Zamíříme k Havránku, do kterého pomalu spadá suché listí. Chvilí se na něj dívám a usoudím, že bez pneumatiky, kterou tam někdo odhodil, by byl hezčí. Procházíme kolem hřbitova, který je pořád klidný a smutný, a ztišíme hlasy. Když spatřím zvoničku, trochu mi připomene historii této obce a zamrzí mě, že je tady, za kostelem, kde si jí moc lidí nevšimne. Je to přece symbol Vidče, ne? Také by mě zajímalo, jak vypadá uvnitř, a tak se snažím nahlédnout přes mezery mezi trámy dovnitř, ale moc toho nevidím. Také se nemůžu nepodívat na kostel, který je také znakem Vidče a je delší dobu hezky opravený. Pohled na jeho věž mě přesvědčí, že bychom měly zamířit ke škole, protože už je dost hodin.

Mým bydlištěm je sice Střítež, ale přesto mám bližší vztah k Vidči, což bude asi tím, že tu chodím už osm let do školy, a také jakýmsi charakterem, který tato vesnice nesporně má.

Daniela Šimčíková, 8. tř.



Štěpánka Jurčová, 8.tř.

U NÁS

V údolí, tam kde Vidče je,
kroužek dětí tancuje.
Tancují tam zvesela,
hraje jim tam kapela.

A na kopci pouští draka
a drak letí nad oblaka.
Lesy v dálce pěkně šumí,
každý u nás něco umí.

Veronika Lacinová, 3.tř.

MOTÝLI

Motýli se křídly pyšní,
sluníčko se směje.
Koťátka zas poskakují
a kočka se hřeje.

Monika Šoukalová, 2.tř.

VIDEČSKÉ ŘÍKADLO

Běží, běží na Skalku,
vytrhne si fialku.
A ze Skalky na Havránek,
kde mrkne na tulipánek.
Hned zas na Přizbu vyběhne,
sedmikrásku zahlédne.
Že jej to stojí úsilí,
jde na procházku k Podílí.
Z Podílí zas na Hradisko,
však ke mdlobám už má blízko.
Jen co si chvíli odpočine,
znaveně si to domů šine.

Lenka HutYROVÁ, 8.tř.

MACEŠKA

Rozesmátá maceška
jaro nikdy nezmešká.
Umí rozveselit hlínu
od jara až do podzimu.
Semínko k semínku skládá,
slunce i deště má ráda.

Aneta Mikundová, 2.tř.

TAJEMNÝ HOST

Bylo to dávno. V té době chodily děti pást krávy, otloukat píšťaličky a žily tak, jak to známe z pohádek a pověstí.

Všichni asi víte, kde se ve Vidči nachází Vápenka a Kadaň. Tam někde se udal příběh o Zeleném mužíkovi. Aspoň tak zná jeho jméno můj děda. Dědovi vyprávěl o zeleném mužíkovi jeho staríček.

Děti dříve pásly krávy a chytaly ryby, které si pekly. Jednoho podzimního dne opékaly chycenou rybu. Při ohni se do kraje rozlévala malebná vůně ryby a brambor. Děti seděly u ohně a povídaly si. Tu se to stalo ! "Pěkný dobrý den přeji," pozdravil muž příjemného vzhledu. Sedl si k dětem a začal jim vyprávět své příhody z dětství, které snad zažil. Dětem se líbil, a tak mu daly kousek ryby i brambor. Nakonec se všichni rozloučili a šli každý svým směrem.

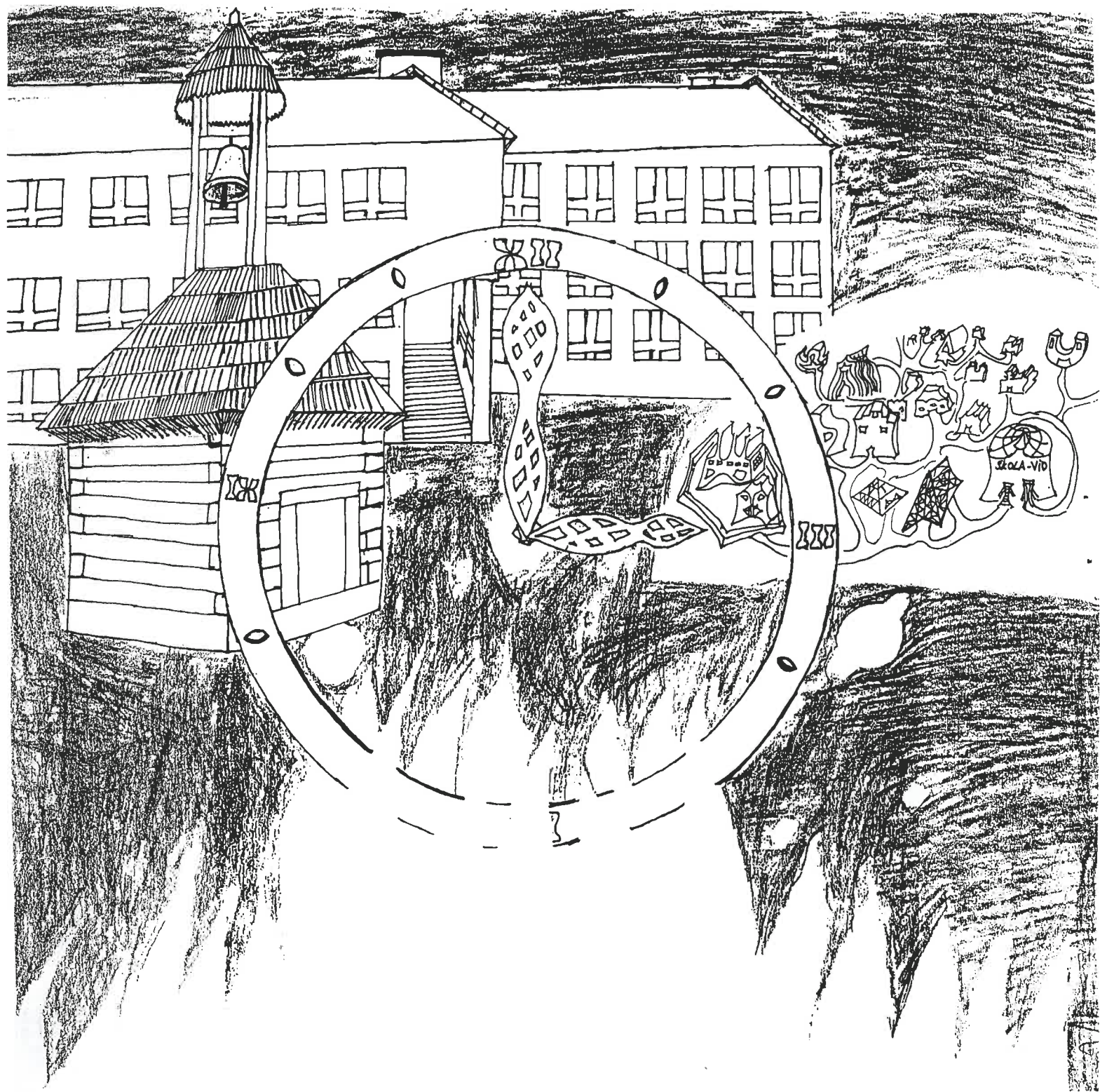
Mužík chodil na pastvu každý den. Stával se víc a víc oblíbeným a netrvalo dlouho a zpráva o něm se roznesla po Vidči.

Lidé přemýšleli, kdo to může být, ale marně. Jednoho dne se mužík na pastvě neobjevil a už ho nikdo nikdy neviděl. Kdo to byl? Podivín, starý zálesák? To už asi nikdy nezjistíme. Zůstává jen pověst a záhada.

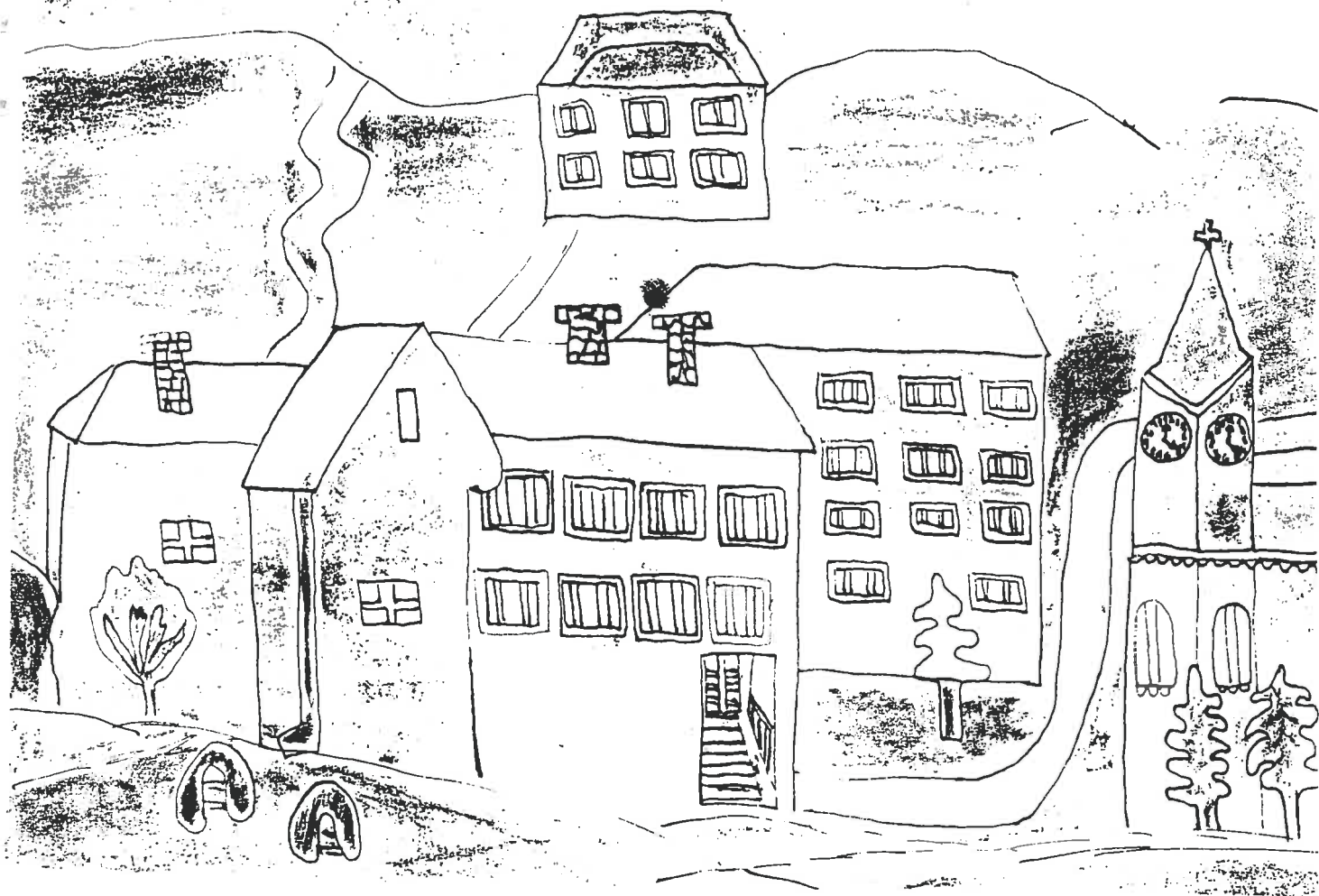
Milan Drda, 8. tř.



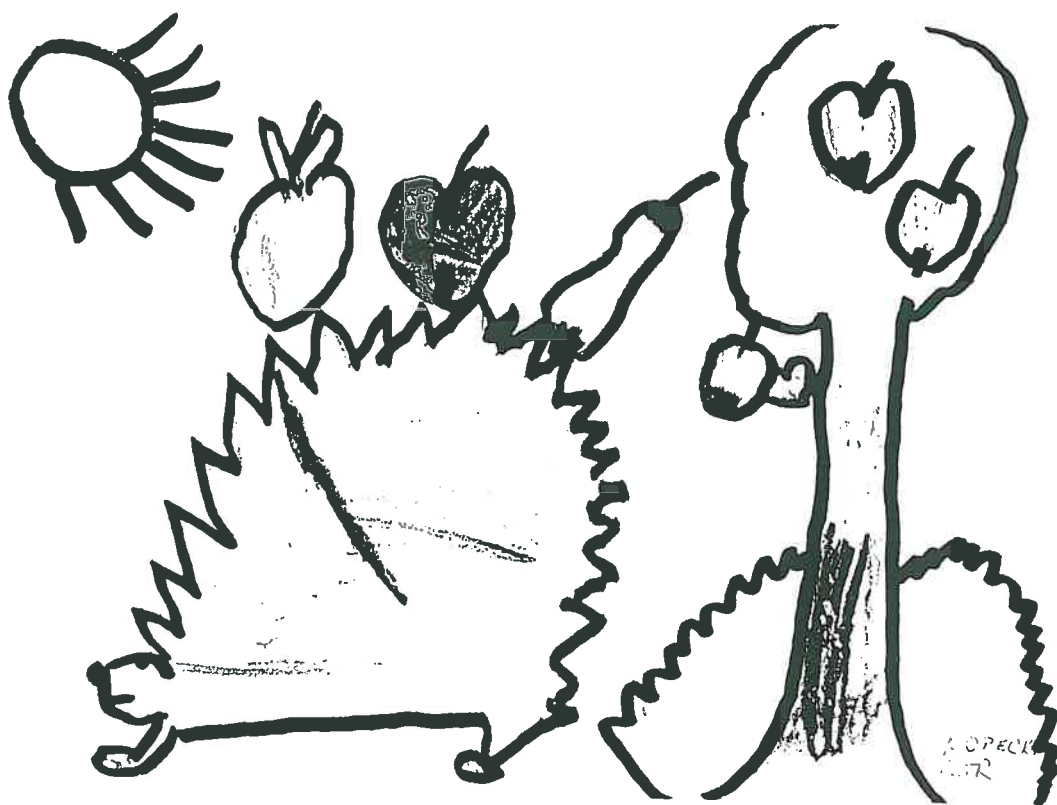
Martin Lacina, 4. tř.



Lenka Hutýrová, 8.tř.



Zuzana Matulová, 6.tř.



Petr Kopecký, 1.tř.

SLUNÍČKO

Sluníčko když krásně svítí,
to je paráda.

Hned se všichni smějí
a je dobrá nálada.

Sluníčko když krásně svítí,
máme hezký den,
tašku dáme do kouta
a upalujem ven.

Sluníčko když krásně svítí,
to je paráda.
Když přijdeme ze školy,
lehneme si na záda.

Markéta Pernická, 3.tř.



Monika Šoukalová, 2.tř.



Veronika Kubišová, 2.tř.

Drak

Draku, draku strakatý,
Vyletíš až nad mraky ?
Draku, draku, vyleť výš,
neboj se, že zabloudíš.

Zdeněk Křenek, 2.tř.

JAK VIDEČTÍ BOURALI ŠKOLU

V jednom malém údolí, ze všech stran uzavřeném kopci, protékal potok Margetka a kolem něj se rozkládala malá vesnička Vidče. Byl v ní kostel, obecní úřad, tři obchody a taky škola.

Jednoho krásného dne se obecní rada rozhodla, že by se mělo něco podniknout s místní školou. Děti do ní stejně nechtěly chodit a škola chátrala a ohrožovala zdraví občanů.

Asi po hodině radění zazněl názor, aby školu zbořili. Snadno se řekne, hůř udělá. Nastala otázka, odkud začít a kdo to udělá. "Ať to udělají místní občané," řekl starosta, "přece se nebudeme dít my." Tento návrh byl přijat. A teď, odkud začít.

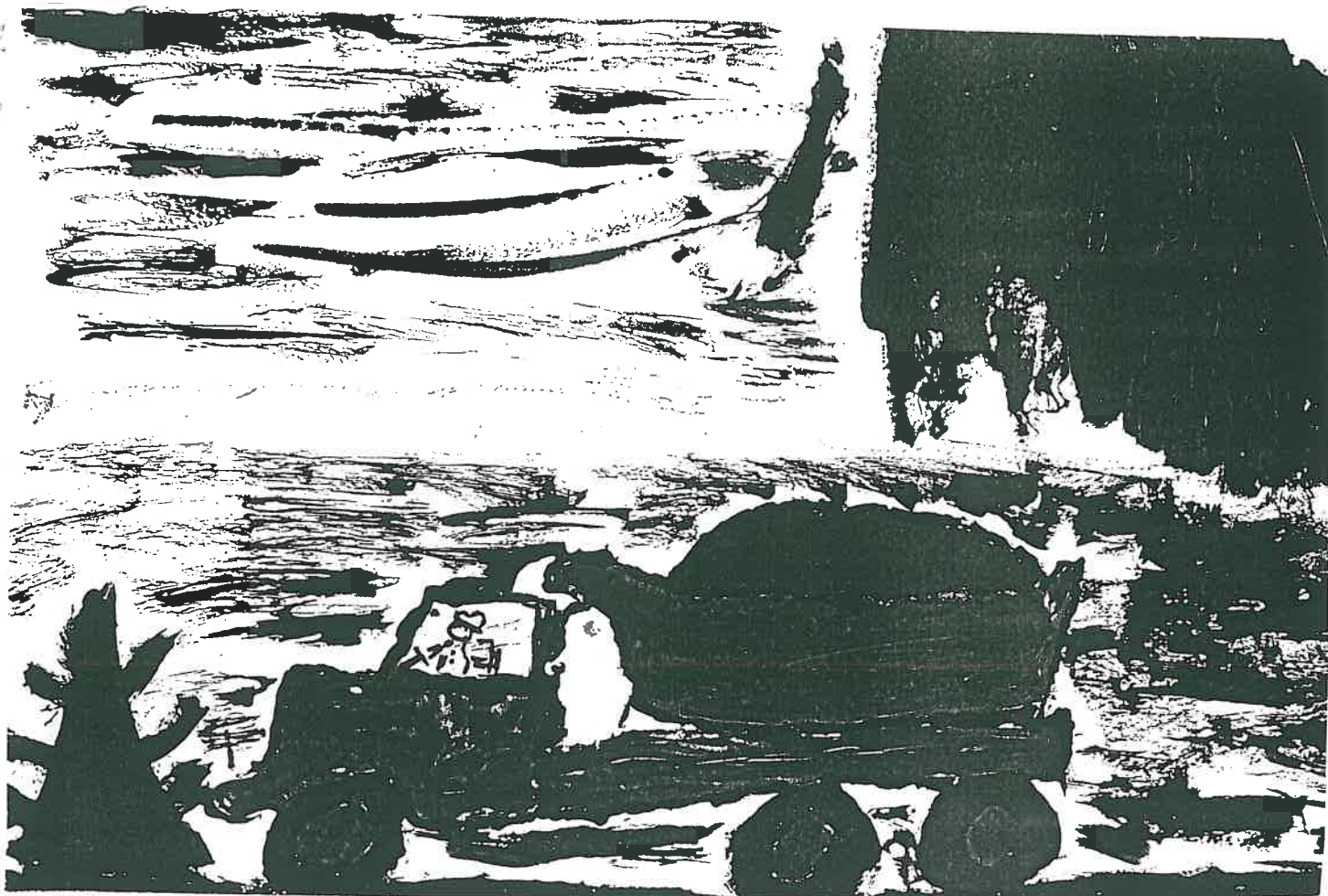
"Začneme od střechy !" řekl někdo. "Ne, ne, začneme odspodu!" odporoval druhý. "Ale ne, začneme zprava!" přidal se třetí. "Ale proč ne zleva?" zeptal se čtvrtý.

Kdyby nezasáhl starosta, asi by se i poprali. Ale ten řekl: "Ať si to rozhodnou občané. Proč bycho si měli namáhat mozky my?"

Jak řekl, tak se stalo. Druhý den vyhlásili rozhlasem to, na čem se dohodli a vyzvali všechny práceschopné občany, aby přišli bořit školu. Ve stanovený den se všichni občané sešli u školy a začali se radit a rozdělovat si práci. Ale nakonec přišli na to, že nikdo neumí bourat školu. "Co budeme dělat?" zeptal se někdo zezadu. "Musíme si to někde přečíst!" odpověděl mu druhý. Ale to už se všichni hrnuli domů a do knihovny, aby si přečetli, jak se bourá škola.

Četli a četli, až úplně zapomněli, kolik je hodin. Bylo už kolem desáté, když do knihovny přišel asi desetiletý kloučinka a hledal mámu a tátu. Jakmile je našel, hned se ptal: "Mami, tati, co tu děláte?" "Čteme, Franto," zněla odpověď. "A jak se to dělá?" Tahle otázka stačila, aby si všichni uvědomili, že kdyby nechodili do školy, neuměli by číst a tím pádem zbořit školu taky.

Nechali všeho čtení a na druhý den zase stáli před školou, ale neradili se, jak ji zbourat, nýbrž jak ji opravit. Proč? Aby do ní mohly chodit děti, naučily se číst a nikdy ji nemusely bourat.



Ondřej Hromada, 3.tř.

HUBĚNKA

Skalka, Přizba, Hradisko,
ve Vidči je kopčisko.
Kopec jménem Vápenka,
cércce spadla halenka.
Spadla jí do vápenca,
vytáhl jí ju Venca.
Cérka se zaradovala,
huběнку mu za to dala.

Dana Chumchalová, 8.tř.

ANKETA

Výsledky ankety mezi žáky všech tříd 2. stupně, která byla zaměřena na život v naší obci:

Malebná poloha vesnice vedla žáky k tomu, že si nejvíce považují zdejší pěkné přírody a lesů. Jen s malou ztrátou hlasů se dále umístila tělocvična, která v obci dlouho chyběla, a proto si jí děti váží. Nově opravený kostel, který se stal výraznou dominantou obce, získal také velký počet hlasů.

Co nejvíce se v obci nelíbí? S největším počtem bodů na smutném prvním místě skončil potok Margetka, do kterého je sveden odpad z mnoha domů a který je na některých místech neudržován. Stejně často jsou kritizovány špatné cesty, zejména ty vedlejší, které jsou ve špatném stavu. Na třetím místě se žákům nejvíce nelíbí znečištěné okolní lesy a množství odpadků na některých místech v nich.

Další anketní otázka zněla: Co bych chtěl, aby v obci bylo? Nejvíce přání se vztahovalo ke koupališti či ke krytému bazénu. O mnoho hlasů nezůstalo ^{požadavku} ani hřiště, na kterém by si děti mohly hrát různé hry a provozovat sporty. Další přání, kterých bylo mnoho, se objevovala jen jednotlivě.

Součástí ankety byla i otázka, co by chtěli pro obec udělat žáci. Odpovědi souhlasily s tím, co se jim v obci nelíbí. Nabídli své síly na brigády, někteří konkrétně k vyčištění lesa, potoka a nebo k udržení pořádku v obci.

Závěrečná otázka, zdali by chtěli v obci žít, byla v naprosté většině zodpovězena kladně.